

РЕШЕНИЕ

№ 2930

гр. София, 30.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 27.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **10275** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. С. С. Б., гражданин на И., [дата на раждане] , представляван от адв. В. В. П.-САК срещу: 1.Заповед с рег.№ 5401 ПАМ -192-05.10.2023г. относно връщане до страната на произход – И. и 2. Заповед рег.№ 5401 ПАМ-193/05.10.2023г. за принудително настаняване в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ – МВР, издадени от началник на Гранично полицейско управление В. и 3. Включените в двете заповеди разпореждания за предварителното им изпълнение на основание чл.60 от АПК.

С определение от 27.10.2023 г. /л.23/, настоящият съдебен състав е разделил производството по оспорване на двете заповеди като е оставил за разглеждане по настоящото дело заповед № 5401 ПАМ – 192-05.10.2023 г., издадена от началника на ГПУ В., с която е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „връщане до страната на произход –И.“ и разпореждането за предварителното ѝ изпълнение на основание чл.60 от АПК.

С определение от 01.11.2023 г. /л.43/, настоящият съдебен състав се е отменил допуснатото на осн. чл.60, ал.1 от АПК предварително изпълнение на заповед № 5401 ПАМ – 192-05.10.2023 г., издадена от началника на ГПУ В..

В жалбата срещу заповедта се твърди, че по време на административното производство на жалбоподателя не е определен срок за доброволно връщане в И.. На следващо място се сочи, че административният орган не е направил преценка на сигурността в държавата по произход, където е следвало да се изпълни заповедта, с

оглед спазване принципа за забрана на връщане и/или съществуването на трета сигурна държава, където да се осъществи връщането.

В хода на устните състезания по делото жалбоподателят, представляван от адв. П., моли съда да уважите жалбата и да постанови решение, с което да отмени акта по съображения, изложените в нея. Сочи, че най-същественният порок е нарушението на принципа за забрана за връщане, тъй като не е преценено дали връщането ще застраши живота и правата на жалбоподателя. Позовава се на задължение за административния орган да извърши такава преценка за спазване на принципа забрана за връщане. Счита, че ако органът се е вслушал в обясненията на чужденеца, то е щял да разбере, че същият търси международна закрила. Обръща внимание, че положението на чуждият гражданин значително се променило след като успял да се консултира с адвокат, което е задължение на административния орган. Адвокат П. претендира разноски по чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата, тъй като на чужденеца е предоставена безплатна правна помощ.

От фактическа страна:

С предложение, рег. № 5401р-19179-05.10.2023 г., изготвено от началник 01 ГОДГ при ГПУ – В. /л.13/ е предложено на началника на ГПУ – В. да наложи на чужденеца А. С. С. Б., мъж, [дата на раждане] в И., гражданин на И., с иракски паспорт № А10533191/01.06.2016 г., валиден до 30.05.2024 г., принудителна административна мярка /ПАМ/ „Връщане до страната по произход – И.“, на осн. чл.39а, ал.1, т.2 и чл.41, т.1 от ЗЧРБ. В мотивите на предложението е посочено, че на 04.10.2023 г., около 04.10 часа на ГКПП В., Д. мост, е получен сигнал от Р. за две лица, отговарящи на профила на нелегални мигранти. Същите се придвижвали пеш от външната страна на оградното съоръжение на ГКПП около 300 метра преди зоната за гранични проверки в посока България – Румъния. Сочи се, че бил уведомен ОД ГПУ В.. След проведени съвместни мероприятия, били установени лицата – иракски граждани: А. С. С. Б., мъж, [дата на раждане] в И., гражданин на И., с иракски паспорт № А10533191/01.06.2016 г. и Х. А. М. М., [дата на раждане] в И., гражданин на И. с иракски паспорт.

С оспорената в настоящото производство заповед № 5401 ПАМ – 192-05.10.2023 г., издадена от началника на ГПУ В. /л.14/, на основание чл.39а, ал.1, т.2, чл.41, т.1 и чл.44, ал.1 от ЗЧРБ, А. С. С. Б., мъж, [дата на раждане] в И., гражданин на И., с иракски паспорт № А10533191/01.06.2016 г., валиден до 30.05.2024 г. е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страната по произход – И.“, като на основание чл.60, ал.1 от АПК по същата е допуснато предварително изпълнение. Мотивите на заповедта препращат към предложението, рег. № 5401р-19179-05.10.2023 г., изготвено от началник 01 ГОДГ при ГПУ – В.. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 05.10.2023 г. в присъствието на преводач.

Съгласно писмо от Дирекция „Миграция“ от 01.11.2023г. (л.40) по делото на 13.10.2023г. А. С. С. Б. е подал молба до председателя на ДАБ, а на 25.10.2023г. е напуснал СДВЧ и е предаден на ДАБ на МС.

Правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес, след възстановяване на срока, с определение № 9438/01.11.2023 г., по реда на чл.161, ал.1 от АПК /л.43/, поради което е процесуално допустима.

Заповедта е издадена от компетентен орган - началника на ГПУ В., оправомощен със заповед № 4066з-1494/26.07.2023 г. на директора на РДГП Р. /л.55/, съгласно чл. 44,

ал. 1 ЗЧРБ, в предписаната от закона форма и съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 АПК реквизити. В хода административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно на чл. 41, ал.1, т. 1 от ЗЧРБ, заповед за връщане се издава, когато чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. В случая се установява, че към момента на задържането му, чуждият гражданин не е представил доказателства за легално влизане на територията на Република България. Следователно, щом е налице хипотезата на чл. 41, т. 1 ЗЧРБ, компетентният административен орган по чл. 44 от същия закон действа при условията на обвързана компетентност, след като констатира основание за налагане на принудителната административна мярка. Той няма право на преценка нито относно необходимостта от налагане на принудителна административна мярка, нито относно вида ѝ. Нормите, регламентиращи мерките за административна принуда и процедурата по налагането им, са императивни и задължителни за органа. За прилагането им е необходимо само установяване на визирания в хипотезата на нормата юридически факт - обстоятелството, че чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред, което е сторено видно от представените по делото доказателства, в т. ч. горепосочената докладна записка от което е видно, че жалбоподателят е направил опит за нелегално преминаване границата на Република България.

Не са представени и доказателства, а и не са изложени твърдения, че към момента на издаване на заповедта на 05.10.2023г. чужденецът е имал подадена молба за международна закрила до ДАБ-МС. Данните са за по късно подадена молба за закрила, на 13.10.2023г. Подаването на молба за закрила и започнало производство за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут само по себе си, извън отчитането му като обстоятелство по чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ релевантно за налагане на принудителна мярка (в случая към налагането на ПАМ не е започнало производство), не е абсолютна пречка за провеждане на производство по налагане на ПАМ и за законосъобразността на акта, който я налага. Такава пречка е само влязлото в сила решение за предоставяне на хуманитарен статут или статут на бежанец, по аргумент от чл.67, ал.2 от ЗУБ каквото обстоятелство по делото не е доказано.

Неоснователни са възраженията в жалбата за липса на преценка на сигурността в държавата по произход - И.. Преценката на обстоятелствата по чл. 4, ал. 3 ЗУБ, свързани с принципа "забрана за връщане", е гарантирана от нормата на чл. 67, ал. 1 ЗУБ, предвиждаща ПАМ, включително процесната, да не се привеждат в изпълнение до приключване на производството с влязло в сила решение. В настоящия случай процесната заповед, с която е наложена ПАМ - "връщане до страна на произход", не ограничава възможността на лицето да упражни своите права по ЗУБ, а както е видно от справката от Дирекция „Миграция“ жалбоподателят е подал молба за закрила. Въпросите относно положението в И. и доколко страната се явява сигурна по отношение на чужденеца, подлежат на обсъждане в производство по реда на ЗУБ, образувано по подадената молба за предоставяне на международна закрила.

От друга страна съгласно чл.44а, ал. 5 от ЗЧРБ, чужденец, на когото е наложена ПАМ „връщане“, не се връща в държава, в която животът и свободата му са застрашени и той е изложен на опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унижително отношение. В настоящото съдебно производство не бяха направени изявления и не бяха ангажирани доказателства, сочещи застрашаване живота и свободата на

жалбоподателя в И. и че той е изложен на опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унижително отношение, поради което възраженията в тази посока са неоснователни. Най-вероятно такива са посочени в производството по ЗУБ и следва да бъдат обсъдени там в такъв случай.

По възражението за липса на срок за доброволно връщане в заповедта за налагане на ПАМ, каквото е изискването на чл.39б, ал.1 от ЗЧРБ съдът намира, че пропускането на този реквизит не е съществено нарушение, което да обуслови незаконосъобразността на заповедта. От една страна, тъй като се касае за ПАМ и при липсата на конкретно посочен срок, при евентуално влизане в сила на заповедта, би следвало да се приложи най-благоприятното положение за лицето - максимално предвидения в закона 30 дневен срок за доброволно напускане. Освен това по силата на чл. 9, § 1 от Директива 2013/32, кандидатите за международна закрила могат да останат в държавата членка единствено за целите на процедурата по предоставяне на закрила, докато решаващият орган се произнесе, в съответствие с процедурите на първа инстанция, установени в глава III, като изрично е установено, че това право не е право на пребиваване. Според чл. 46, § 5 от същата директива, държавите членки позволяват на кандидата да остане на територията, докато изтече срокът, в който те упражняват правото си на ефективна защита, и когато това право е упражнено в рамките на този срок в очакване на резултата от защитата.

Според постоянната практиката на Съда на Европейския съюз, след като веднъж бъде установено, че лицето е незаконно пребиваващо, компетентните национални органи трябва, по силата на чл.6, § 1 от Директива 2008/115, при съобразяване с предвидените в чл.6, § 2-5 от същата изключения, да приемат решение за връщане - Решение от 28 април 2011 г. по дело EI D., C-61/11 PPU, т. 35; Решение от 6 декември 2011 г. по дело A., C-329/11, т. 31; Решение от 5 ноември 2014 г. по дело M., C-166/13, т.57. Следователно налагането на процесната ПАМ по отношение на жалбоподателя е съобразено и с правото на ЕС, като в случая не се установяват изключенията по чл.6, § 2-5 и основания за прилагане на забраната по чл. 5 от Директива 2008/115.

Освен това в случая е отменено допуснатото на основание чл.60, ал.1 от АПК предварително изпълнение на обжалваната заповед, което означава, че жалбата има своя суспензивен ефект до приключване на производството по обжалване на ПАМ по ЗЧРБ, дори и производството по ЗУБ да приключи по рано.

По гореизложените съображения настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния и с процесуалния закон и в съответствие с целта му, а жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на присъждане на разноски се следва в полза на ответната страна, но поради липса на такава претенция, съдът не е властен да се произнесе по този въпрос. Воден от горното, Административен съд София - град, 6-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С. С. Б., гражданин на И., [дата на раждане] , срещу заповед с рег.№ 5401 ПАМ-192-05.10.2023г., издадена от началника на ГПУ – В., с която му е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страната по произход – И.“, на осн. чл.39а, ал.1, т.2 и чл.41, т.1 от ЗЧРБ.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на РБ в 14 – дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: